

Ilustrirani Glasnik

Letno stane 8 K (ena številka 20 vin.), za Nemčijo 10 K, za druge države in Ameriko 13 K. — Slike in dopisi se pošljajo uredništvu „Ilustr. Glasnika“ v Ljubljani (Katol. Tiskarna), naročnina, reklamacije in inserati na upravištvu.

Izhaja ob četrtnih 6. septembra 1917

Otvorjenje kamel z vojnimi potrebščinami za macedonsko bojišče.

Gorski ubežnik.

o temnih Karavankah se je podil divji mož, ki je obhodil vse prepade in strme, celo visoke snežnike, kakor bi nečesa iskal. Kakor mesečen je blodil okrog v samotnem gorskem svetu. — Danes ga je videl lovec tukaj, jutri pastir v drugem, pol dneva oddaljenem kraju. Kakor hitro je zagledal človeka, je bežal od tu, kot splašena srna. Nikdo ni vedel, od česa je živel, vendar živel je in je strašil gorske ljudi. Večkrat so ga videli izvanredno razpoloženega v neumnem veselju, potem pa zopet na kamenu sedečega, jokajočega in stokajočega. Kadar so se podili po nebu gosti, temni oblaki, je korakal željno in pohlepno v oblačno noč in čim temnejše je postajalo v gozdu, tem glasneje je prepeval. Kadar so, kakor saje črni, nevihtni oblaki plezali med robovi skal navzgor in se zgoraj ob grebenih raztrgavali, kadar so sovražni oblaki divje drug drugega naskakovali, ko so se sicer pusti ledniki pod gosto megleno odejo svetlikali v neki tajinstveni luči, takrat se je vlegel na hrbet, gledal nepremično v vrvenje oblakov in mrmral nerazumljive besede. Kadar je potem vihar z vso močjo zbesnel in pripogibal drevesa skoro do zemlje — kadar so bliski švigali in je grom strašno stresal gorske stene, je splezal celo na visoko drevo in se je z drevesom vred zibal semintja, veselo vriskal in se v neznanem jeziku pogovarjal z duhovi narave. — Kadar je bila pa narava mirna, kadar so se planine v solnčni lepoti mladostno svetile in kadar so zvonovi po dolinah tako domotožno zvonili, je sedel ves dan pod drevesom, držal roke pred obrazom in jokal. —

To je bil gorski ubežnik. — Včasih je živel on bolje in ni mu bilo v zibelki prerokovano, da bo prišel tako daleč. — Spodaj v dolini je bila hiša »pri Bačmanu« njegova last; pred nekaj leti je peljal mlado in lepo dekle, — Trpotčevo Rozo pred oltar. Potem je imel srečne čase. Neko spomlad je posekal v gorah kos gozda. — V jeseni so porivali drevesa v dolino. Kakor blisk so drčala belo olupljena debela po gorski strmini navzdol in ako so skočila čez kakšno skalo ali kak greben, tedaj so čudno pela; po vsej dolini se je lahko slišalo. Kmetu Janezu se je zdel ta glas kakor tožeče jokanje in stokanje. — Nekega dne je Janeza doli drčeče deblo zažrabilo in ga podrlo na tla. — Onesveščene in s krvjo oblitega so prinesli ubogega kmeta domov. Njegova žena Roza je sedela noč in dan ob njegovi bolniški postelji in molila in jokala. — Janez si je opomogel bolj in bolj od težke poškodbe, toda v njegovi glavi je ostala tema, gosta tema. Vzrok je bilo močno pretresenje možganov, katero je povzročil silen sunek. Ubogi »Bačman« je ob gotovih časih podivjal; posli, kakor tudi žena in otrok niso bili varni pred njim. Hoteli so ga že dati v kak zavod; nekega dne je pa kar zginil in se podil okrog po gorah.

V pozni jeseni je bilo. Prijazen dan se je nagibal k počitku. Notri v dolini so polagoma ugasnile luči. Le »pri Bačmanu« je še gorela majhna luč. — Notri v sobici je klečala mlada kmetica pred Marijino podobo, — Naenkrat je nekdo tiho po-

trkal na okno. Roza je skočila prestrašena kvišku in se približala oknu. Naenkrat je glasno zakričala:

»Za pet ran Kristusovih — ali si ti, Janez?«

»Roza, pusti me notri,« je prosil mož.

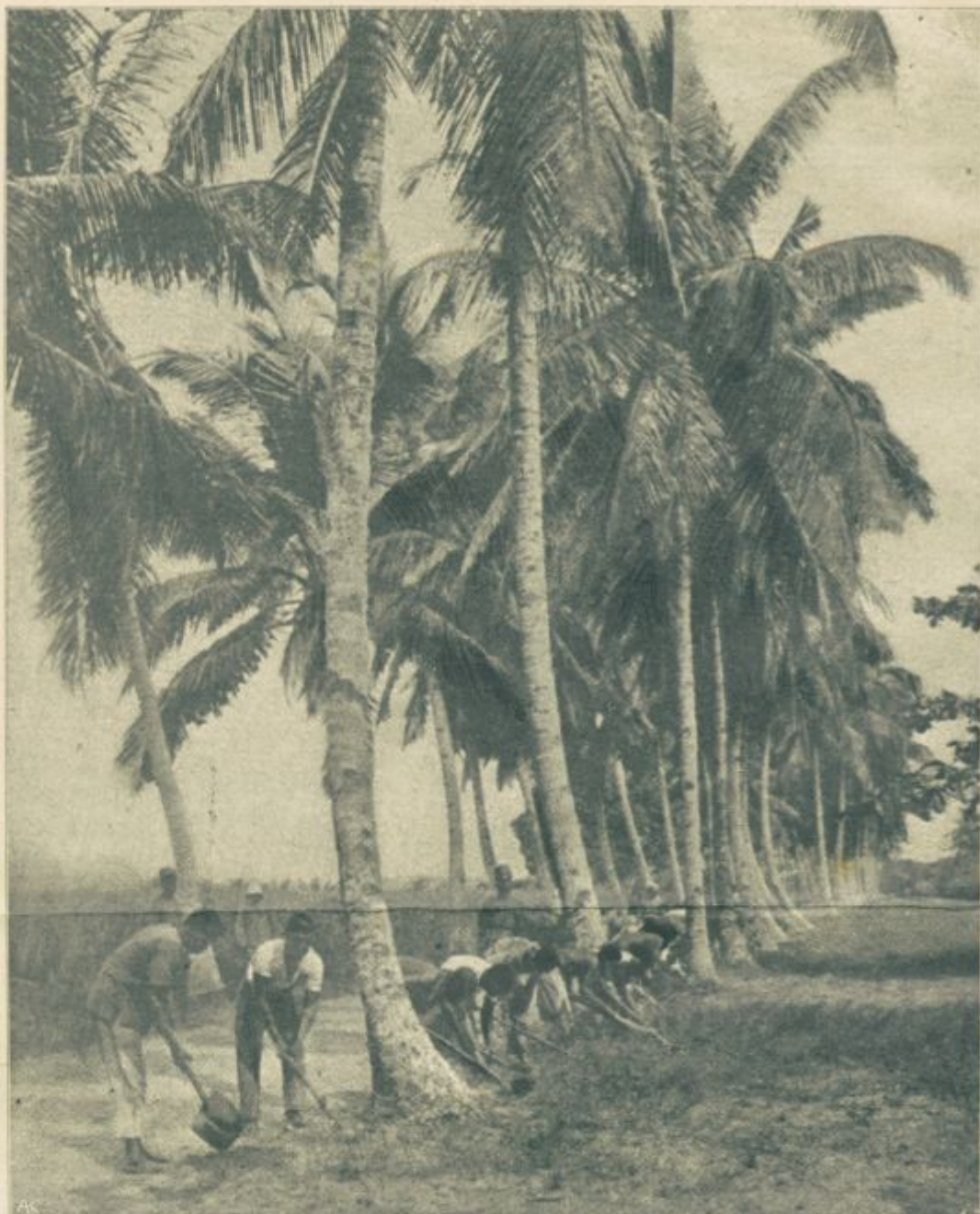
»Počakaj, da zbudim hlapce.«

»Da zbudiš hlapce?« je stokal mož;

»Roza, ali se bojiš mene, svojega Janeza?«

— Samo za malo časa me pusti notri... bom kmalu odšel.«

»Za božjo voljo; kaj pa hočeš, Ja-

Z bojišča pod palmami Afrike. Kamerunčani popravljajo cesto, koja senčijo ob obeh straneh visoke palme. Delo se vrši pod francoskim nadzorstvom.

nez?« je z neko negotovostjo in tresoča se vprašala žena.

»Samo mojega Tončka bi rad še enkrat pogledal, mojega ljubčka... pojdi, Roza, bodi tako dobra, samo enkrat pogledal!«

Mlada žena je šla vun in odprla tiho vrata. Mož je pa že zgrabil njeno roko, jo poljubil in je ni hotel več izpustiti.

»Roza,« je stokal, »Roza, odpusti, meni je tako hudo, tako hudo... mene žene okrog... ne morem drugače, ne morem se premagati.« Potem je skočil v sobo naravnost k majhni postelji. Hitro je iztrgal iz postelje rumenolasega dečka in ga pritisnil viharno na svoje srce. Deček je odprl oči, vendar ni nikakor začel jokati, ampak je objel s svojimi mehкими, toplimi ročicami možu vrat in kričal:

»Mama, ata, ata!... Jaz sem včeraj tako lepo molil k angelčku varuhu, da naj mi prinese ata nazaj... sedaj je on tukaj!«

Deček je s svojimi ročicami še tesneje stisnil možu vrat; ta je začel jokati in se ni utrudil s poljubovanjem. — Mati se je pa tresla na vseh udih in je milo prosila:

»Janez, bodi tako dober, usmili se me — daj meni otroka!«

Janez je jokal, skoro tulil. — »Roza,« je kričal, »ti se bojiš, ali sem otroku kaj storil? O, ni se ti treba bati!« Dal je dečku še en poljub, ga položil v posteljo in ga skrbno pokrival.

»Sedaj pa, Roza, varuj te Bog,« je rekel, »sedaj ne pridem več nikoli.«

»Za božjo voljo; kam pa greš?« je rekla žena, »počakaj no, da ti pripravim kaj večerje.«

»Nisem lačen, Roza, varuj te Bog!« Janez, Janez, ostani! Zakaj že greš?« Zopet je začel mož jokati.

»Moram, moram — danes sem dober — jutri me pa zopet prime... ne vem, kaj naj storim... vi boste varni, ti in ljubček... varuj te Bog, Roza, oprosti, ne pridem več... o, kako vas imam rad — tako rad!«

Začel je tako čudno zavijati oči, da je žena prestrašena spustila njegovo roko. Jecajoče, kot majhen otrok, je omahoval ubežnik skozi vrata in izgubil v temi.

Osem dni je preteklo po tej noči in pokrajina se je odela v zimsko obleko. Gori v gorovju je segal sneg čez kolena. — Lovec Jaka je odšel s puško v gorovje preganjat kuno. — Sled ga je peljala visoko v gorovje. Le s težavo si je mogel delati pot v visokem snegu. Prišel je k spodnji živinski staji. Tukaj je zagledal dva metra visok križ moleti iz snega. Prečni tram je bil z vrvcu pritrjen na pokončnega. Dalje spodaj je bil košček papirja, z nitjo privezan na palico. Lovec je stopil bliže — tedaj je naenkrat zagledal v snegu človeški obraz. Strah mu je prešinil ude. Pogledal je bliže in je spoznal — »gorskega ubežnika«. »Gorski ubežnik« je zmrznil v snegu. S hrptom je slonel na drevesno korenino, na glavi je imel visoko zimsko kapo, ostali del telesa je bil ves zasnežen. Če se ne bi videl obraz, bi ga lahko smatrali za zasneženega.

Lovec je spravil sneg stran in videl je mrtveca, ki je sedel, imel roke sklenjene in je imel rožni venec namotan okoli prstov. — Lovec je vzel papir s križa. Tukaj je stalo v nevešči, napol razločni, s svinčnikom pisani pisavi:

»Danes pride naš Gospod, njegovi sneženi angeli so bili že tukaj. Tako tiho je... tako tiho... Roza, obvaruj te Bog, jaz ne pridem nikdar več. R. I. P.«

Lovec je pokleknil in zmolil očenaš. — Vrani so krakaje leteli po zraku in večna gorovja s svojimi bledimi obrazi so nemo gledala na prizor.

Na kmetih.

Iz dnevnika občinskega pisarja. Na svetlo dal Jože Plot.

Ko sem vstal drugo jutro, so me navdajali zelo tesni počutki, približno tako neprijetni kakor v taistih časih, ko sem se še sprebuval v neki čemerni luknji rotenmanskega gradu in sem bil še opremljen z etiketo »kanclajfuks«. Vtikal sem nogo v čevelj in z neznanim strahom pogledoval v vrata, ki se imajo vsak čas odpreti... Še ne bom vtaknil noge v razmočeni čevelj, pa bo hruščema vstopil računski podčastnik Mesojedec, s krvavimi očmi, z rumeno peno na debeli ustni...

»Zakaj niste prinesel snoči povelja?«

»Pokorno javim, vlak je prišel šele o polnoči, in ko sem prinesel povelje, Vas ni...«

»To me nič ne briga! Na raport!«

Strašen, nagnusen je bil ta ukaz. V ustih sem okušal nje ogabnost, a si nisem smel želeti niti kozarca vode.

Že rožlja stotnikova sablja. Mi, vsi »kanclajfuksi«, sedimo za pultu kakor uliti. »Menaža: 512...« diktira podčastnik Mesojedec. Vrata se udro, pultu se

zgonejo in pete »kanclajfuksov« udarijo glasno na »pozor!«

»Kako stojite, vi rinoceros! Kaj je s to tolpo?!« se obrne stotnik do računovodje.

Nihče ne diha. Stotnik izgine v svoj kabinet.

»Tolpa!« ponovi Mesojedec še z večjim srdom, le z nekoliko bolj hlapčevskim šrstom, izpljune rumeno peno in stopi za stotnikom.

Glave se sproščene in z napetim sluhom dvignejo izza pultov.

»Tako sem!« se čuje stotnikov glas.

Vojaki in konji francoskega topništva, zavarovani z maskami proti plinom.

K bojem na belgijsko-francoski fronti. Razvaline mestne hiše v Arrasu. Popolnoma porušeno pročelje; ohranjene so le stopnice, ki so vodile z dvorišča v nadstropje.

stopile izpod vek in na krvavih zrklih so se mu prikoničile zenice. Pomigne.

»Aha!« pomirjeno vzdihne moj sosed. In grem. Kanclije in vsega zlega — reši nas, o Gospod!

»Danes na raport! Veste, zakaj?«

»Zakaj?«

Stotnik Zimmermann je prenehal sredi podpisa. R... koncem Zimmer — se mu je široko razkoračil in tinta se mu je zllila s peresa.

»Ali ne veste, zakaj?!« zakriči v drugo. Ordonanc, ki kuri peč, se od strahu pokriža.

»Da, gospod stotnik!«

»... mann«, zaškrtla pero in dopolni podpis.

»Izgubi se!«

Kanclije, Mesojedcev in Zimpermanov in vsega zlega — reši nas, o Gospod! Še danes, še danes gremo na »linke fligel!« — — —

Ne vem, zakaj se mi je to jutro razlezel tako živ strah po srcu. Menda zato, ker razgled po občinski pisarni ni bil posebno prijazen in so se na polici čemerile črne bukve, ki jih je bil snoči župan tja položil, imenovane: Kazenski zapisnik. Vrhutega imam res že od mlada nepojasnjen, a silovit rešpekt pred vsako kanclijo. Tudi pred civilnimi »lepopisci«. Stotnik Zimmermann me je klasificiral: »površna pisava!« in mi prisodil za to nepoboljšljivo zadržanje — pet dni aresta. Od takrat so »lepopisci« vsakršne baže v mojih očeh še večjega občudovanja vredni. Zato je pravzaprav nekoliko nespametno in smešno, da so mi poverili šaržo občinskega pisarja. Toda — saj sem začel ponižno in morda se poboljšam; posebno, ker sem še ubog, do vzeten študent, ki s skrbjo pričakuje jeseni in hoče pobiti strašilo: »Če greš na Dunaj, pusti trebuh zunaj!« Žalostna nam majka! —

A moj strah je bil malo utemeljen.

»Ste že zajtrkoval?« jo je čez kratek čas prikoračil župan.

A tako? Bravo, saj smo v civilu in med domačimi ljudmi!

Moj bodoči šef mi je še razkazal, kje ležijo razne tiskovine, mlinške karte, delavske bukvice, živinski potni listi, legitimacije za ljudi ter slično potrebno zlo.

»In da bo krajše šlo: Naši ljudje imajo povečini oči rjave in lase rjave. Kar tako napišite in bodo tudi legitimacije prave. Za izpremembo naredite: svetlo-, lahko temno-, sivorjave, ali včasih: kostanjev mesto rjav. A jaz se pri tem večkrat zmotim, da napišem: kostanjeve oči, kar se vseeno malo čudno sliši. Obraz je podolgast in pravzaprav bo tudi marsikdo zameril, če boste uradno potrdil, da on okroglasto izgleda. Kakor Vas je volja in fotografiraj tudi nismo. Drugo je pa vse porcionelno. In to že vnaprej lahko veste: Derehtar ima odščipnjen desni uheljak kakor njegov Hektor, Štancarjeva Urša škili in poštar Zamudnik šepa kakor naša bela telica. To so posebna znamenja iz naše

fare. Pa za poštarja bogvari zapisati! — Danes je uradni dan, a ljudje kapajo, kakor se jim zljubi. Jaz grem še orat. Karte za sladkor je prinesel že sluga in jih spodaj dobite...«

Pri zajtrku sem ugledal tudi gospo Mercino, ki je videti nekoliko bolj nežna.

Z macedonske fronte. Velikanski, iz vrbja spleten koš — stanovanje francoskega vojaka.

V gostilniški sobi sem opazil častno diplomu, v kateri se razglašča hvaležno priznanje gospodični Miciki Skok, ki je požrtvovalno delovala v narodne svrhe. »A, to so gospa županja, še kot samica!« sem

Tevezelj brano na voz in trgal hlače ob železnih zobeh. Tevzlju se je široko zdehalo; menda mu je bil prišel gospodar prezgodaj povedat, kdaj treba vstati.

»Ne še!« so ročno telefonirali mati pri zaprtih oknih.

»Alo, kje so karte?« je nekdo prilo-mastil v vežo. Šestdesetleten možiček, okroglast in prav malo podolgast, se je prikazal pri vratih in gledal v gostilno, ponižno se hihetajoč, tako da sem se začudil, odkod je bil vzel tisto krepko, prešerno »štímco«.

Pobral sem izkaznice za sladkor in sva odrinila v urad. Pa začnimo z združenimi močmi! Saj ne kaže slabo, ko začnjam s cukrom.

»Kako se pišete?«

»I, no!« se je prisrčno zasmel.

»Kako?«

»Luka Muc, no, no, Luka Muc! Odkod pa ste, če ne bo zamere? Saj sva včasih z Glino skupaj brento nosila. Ampak letos jo bomo nosili, če Bog da, letos! Kar-s trsa bo vino kapalo...«

»Koliko oseb?«

»Sedem.«

Odšel sem karte, a sem se korenito zmotil, meneč, da gre ta reč tako kratko. Mož je počasi, slineč prste, prešteval karte.

»Ja, pa jih ne boste nič pečatili?« me je začuden spomnil.

Res, kako malo uradnega duha je še v meni!

»Kajne, ste še frišen, gospod tajnik?« me je kratkočasil mož med pečatenjem s celo množico vprašanj. »Ampak tehle kart bo vseeno premalo!«

»Saj jih je sedem.«

»Seveda jih je sedem,« je znova prešteval, »nič ne rečem. Ampak delavce imamo, v Brdih še kosijo. Sin pride na dopust, veste, naš Francelj in...«

»Za te ne smem dajati!«

»I no! Saj ne bom sam polizal cukra, čeprav imam rad sladke kofetek. Kaj pravite, koga je Sveti Duh razsvetlil, cesarja ali ministre, da so se zmislili na te karte? Salamen-sko so prefrigani! Pravijo... I, no, kaj boste tako trdi, dajte, no!«

Morala sva zbarantati še za dve karti »na vrh«. A mož je imel še celo malho uradnih »reči«.

»Kaj pa za junca, boste naredili?«

»Kaj?«

»Kaj?« se mi je neverno pomuzal Muc. »I, no, na izprehod bova šla v Mokronog!«

To bo pa družaben parček!

Napravila sva spet viribus unitis živinski potni list za njegovega junčka, ki je eno leto star, pšenične barve, po zadku in vampu šekast,

in ga bodo dali »v vojno«.

»Podpore še niso tukaj?«

»Ne še.«

»In Podlogarjeva je prosila, da bi spisali prošnjo za sina. Tukajle imate naslov...« Dal mi je pregledati cel arhiv dokumentov, ki jih je nosil v kamižoli,

Spomenik slavne angleške kraljice Viktorije.

uganil. A da je pripravna, rodoljubna in sploh ljubezniva ženska, sem uvidel že iz tega, da mi je po vseh pravilih želodca servirala zajtrk. Res, preveč nebodigatreba in onegavljenj!

»Mati, so že pile telice?« se je razlegal glas izpred hleva, kjer je nalagal

preden sva izteknila pravo pisanje. Ko sva napisala prošnjo za dopust in sem hotel zalepiti kuverto, mi je povedal, da se Podlogarjev že 10 mesecev ni od nikoder oglasil... Moj ljubi!

»Pa v mlin bomo dali!«

Na mlevski karti je stalo: Posestnik... želi oddati v mlin...

»Torej, kaj boste dali? Koliko pšenice, ječmena?«

»Kar zmešano bi dal.«

»Koliko kil?«

Muc se je pretkano popraskal za ušesi.

»Ja, ja, kolikor boste zapisali,« je prisrčno menil.

»Jaz ne vem, koliko želite!«

»No, pa naj bo po mojem, 100 kil! — Zdaj pa legitimacijo do Novega mesta!«

Ko sem ga »fotografiral«, mu radi preočitne pleše nisem mogel zapisati rjavih las, a drugo sem bolj »na debelo« konstatiral; obraz: podolgast, dasi me je mikalo, označiti ga z znamko: »porcijonelen«.

Zdaj sva bila približno koncem koncev. Muc je pobral izkaznice, se oddihnil in razkoračil pred menoj, z roko v žepu:

»Koliko pa čete za vse to?«

»Nič, to so uradne zadeve,« sem dejal precej uradno. (Sploh sem potem tekom dneva opazil, da me je še marsikdo bahavo prašal za račun.)

»Kar nič?« se je hihetal, kakor da sklepa prijetno kupčijo. »No, no! Pa zbogom in Bog plačaj!«

Pri vratih se je spet obrnil.

»Viž ga, toliko, da nisem pozabil! Mica ne ve, kaj bi s kožo?«

»Katera Mica?«

»I no, Mica, moja hči. Krava je zvrгла mrtvo tele. Pa naj kožo sem naznani?« je vprašal silno zaupno.

»Zastran mene!« sem mislil v zadregi.

»Pojdite gospo vprašat!«

»Kakšno gospo?«

»I, no, mater županjo,« sem odgovoril.

»Aha, seveda, aha!« je potrdil Muc, češ, da že vse razume.

Čez kratek čas sta se vrnila z županjo. Mlinska karta je bila nápak, čisto nápak!

»Vsaka oseba sme oddati v mletev le 9 kg na mesec,« me je poučila gospa. »In karte ostanejo tukaj, da se še prej dpošljejo na glavarstvo.«

Posestnik želi oddati v mlin... Kaj se naj to pravi? Vidim, da so moje misli preveč civilne...

Tako je bilo končano zaslišanje prve stranke. Pozdravljen, Luka Muc!

(Dalje.)

Po svetu.

Papeževo pismo za mir.

Nas katolike mora veseliti, da je papeževo pismo našlo povsod toliko prijaznega odmeva. Predvsem so papeževo mirovno noto pozdravili z veseljem vsi vsled vojske trpeči in umirajoči narodi, in sicer najbolj tisti, ki zaradi vojske največ trpe. Dobrodošlo je papeževo pismo posebno nam katoličanom, ki vemo, da je papež namestnik božji na zemlji. Kristus pa je svetu prinesel novo postavo, staremu svetu tujo in neznano. Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj, da pomagate trpinu kakor usmiljeni Samarijan, da se borite zoper sovraštvo, krivico, laž.

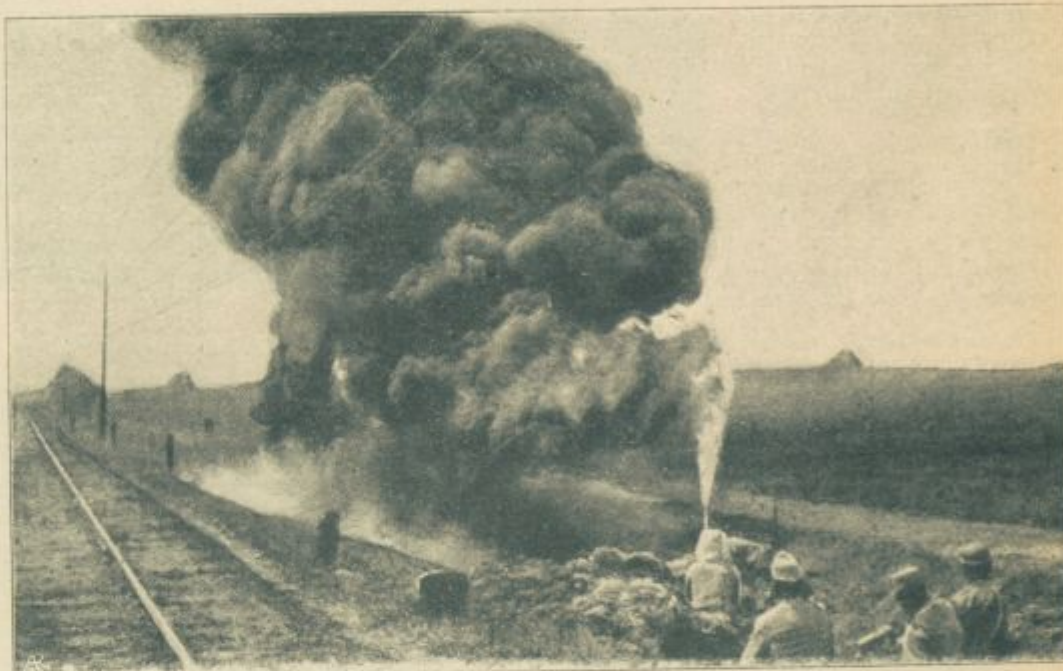
Med to strašno vojsko ves čas popolnoma v Odrešenikovem smislu govori in dela sv. oče. Neutrudljivo dela za pomirje-

nje strasti, piše narodom, obrača se na vladarje in vsem kliče v spomin veliko odgovornost, ki jo imajo pred Bogom za vse grozovitosti vojske. Vse pozivlja na delo za mir. Vsak, pravi, je blagoslovljen, ki stori kaj v prilog miru. On ne pozna nobenega razločka med narodi, vsi so mu ljubi kakor vrhovnemu očetu; tudi če ljudje, ki drugače mislijo kakor papež, kaj store za mir, papež to odobruje, vsakega blagoslovlja, ki dela za mir, naj bo

katoličan ali drugoverec ali socijalni demokrat.

Tudi vladarji, katerim je bilo namenjeno papeževo pismo, so je sprejeli, kakor zatrjujejo, s spoštovanjem do sv. očeta, in se resno o njem posvetujejo. — Papež namerava predlagati, naj se sklene premirje, ker je prepričan, da po teh skušnjah nikdo več ne začne vojske.

So pa seveda ljudje na svetu, ki papeža še bolj sovražijo kakor vojsko. To

Tehnika v službi moderne vojske. Zgoraj: Brizganje gorljive tekočine. — Spodaj: Naša vojaka-telefonista pri aparatu v kritju na soški fronti med sovražnikovo ofenzivo.

Pomiloščeni politiki v Avstriji.

Prva vrsta:

dr. Karel Kramar,
Venceslav Choc,
Venceslav Klofač,
Josip Netolicky,
dr. Alojzij Rašin.

Druga vrsta:

dr. Dmitrij Markov,
Vladimir Kurylowicz,
Franjo Grafenauer,
Franjo Butival,
Ivan Vojna.

v težki bolezni in obljubil ji je, da dobi polovico dohodkov od patenta, ki ga je vzela na neki izum. Dobila je v par mesecih 11.000 funtov sterlingov. Razdelila jih je in umrla. — Lastnik ladij, Corbez, se je bil naveličal premoženja. Prodal je svoje ladje, iztržene milijone je razdelil med svoje dediče, sebi je kupil kmetijo blizu mesta in napravil si je velik zelenjadni vrt, ki mu je nesel toliko, da je živel lahko od dohodkov svojega dela. Corbez je zapazil z nevoljo, da se mu denar zopet nabira.

V. Bitenc—Radoš:

Onebovzetje.

Potoki zelenih livad,
po gorah bistri studenci
so se začudili:
prameni so solčni naravo
kot zlati poročni venci
ljubeče ovili.
Vesoljne ljubezni Kraljica
stopila bo v sveti radosti
do svojega doma;
vse prošnje in želje goreče
in kelih vse naše bridkosti
z njo naj poroma...

Lublin, v avgustu 1917.

Nevolja se mu je povečala, ko je izvedel, da se je vrnila ladja, ki se je bila izgubila v Tihem oceanu, kjer jo je bilo zapustilo njeno moštvo. Ladja je bila vredna 16.000 funtov sterlingov. Corbez jo je daroval ubogemu krmarju, ki jo je bil pripeljal v luko, samo da bi ne imel več opraviti z denarjem. Sreča pa je le silila vanj. Ko je bil zapustil Corbez svoje bogastvo, je razglasil, da je prišel ob svoje premoženje. Njegovi prijatelji so nabrali zanj 3000 funtov sterlingov. Corbez jim je poslal denar nazaj. Leto zatem je dobil od neke konkurzne mase 1000 delnic neke afrikanske

družbe za iskanje zlata. Vsaka delnica je veljala tri šilinge. Corbez je spravil tako migogrede te delnice, ki so pa poskočile v dveh mesecih na dva funta. Corbez je prodal delnice in je daroval izkupiček svojim dedičem. Ko je bil na smrtni postelji, mu je poslal prijatelj 8000 funtov sterlingov. Da se reši najbolj kratkim potom denarja, ga je podaril poštnemu slu, ki mu ga je prinesel. — Škoda, da ni več takih »nesrečnežev«, ki beže pred srečo, ki je tako radodarna za nekatere in tako skopa za druge!

Preko velike luže. Gotovo se spominja mnogo naših naročnikov na dobro uspelo nemško-ameriško ljudsko igro »Preko velike luže« — ki je doživela tako približno pred desetimi leti več kakor tisoč predstav. Podobno ljudsko igro pripravlja zdaj vrhovni, posebno spretni vodja iger, mister Wilson; sodelujejo znane komične moči kakor Roosevelt, Taft, Gerard in drugi. Predstave se bodo vršile v velikem vojnem gledališču. Manager Wilson hoče za predstave pridobiti več milijonov sotrudnikov, ki morajo biti bogato opremljeni z učinkujočimi pomočki, kakor: bobneči ogenj, zepelini, podvodniki, dušični ogenj, razstrelilke na morju in na kopnem, zračne prikazni, torpedi, strojne puške in topovi. Da bo učinek tembolj gotov, se hočejo pripravljati igralci dve leti. Medtem bodo skrbeli za zabavo občinstva klovni Costa Rica, Pa Nama, Bol Iosa.

minut, potem odstavi in pusti posode še kake pol ure v loncu.

Dobre paste iz sadja. Potrosi desko s stolčnim sladkorjem, vzemi nanjo kup bolj trde mezge, potrosi s sladkorjem in zvaljaj, da bo za poldrug centimeter debelo, razreži v poldrug centimeter široke in 10 centimetrov dolge kose, potrosi s sladkorjem in osuši v mlačni pečici, nato zavij v čist papir. Se drži dolgo in je izborna slaščica, ki nadomešča prav dobro kupljene sladkorečke. Taka pasta se naredi lahko tudi iz zmekčanega in iztisnjenega surovega sadja, ki se premesi s sladkorjem in osuši. Ne drži se pa tako dolgo kakor prva.

Vesela vest za gospodinje. Pomanjkanje prave kave je za marsikoga veliko zlo. Prava tolažba bo gospodinjam vest, da je kava, kuhana iz prežganega boba in graha, po okusu zelo podobna pravi kavi, po redilnosti pa jo še presega. Malo žita in cikoriije povzdigne okus. Bob in grah se morata namakati 12 ur, posušiti in prežgati, ne smeta pa biti pripaljena.

Kupčijski „talent“ 1. 1917.

Domače stvari.

Kuhanje sadja s saharinom. Saharin ne napravi gostljatega sadnega soka in ne pomaga, da se ohrani sadje. Zato si moramo pripraviti nadomestek sladkornega soka, kadar hočemo kuhati sadje v sopari. Ta sok si pridobimo iz sadja: Vzemi šestino že opranega sadja, zalij ga malo z vodo in kuhaj prav polagoma, precedi in osladi sok s saharinom, potem prevri še enkrat in odstavi, da se ohladi. Naloži sadje v steklenice, zalij kakor navadno, zamaši, razgrej na 90°C in pusti tako 10 do 15

Framydol je sredstvo, ki pomlaja rast las tako, da rdeči, svetli in osiveli lasje ter brada dobijo trajno temno barvo. — 1 steklenica s poštnino K 2.70.

Rydyol je rožna voda, ki naredi blede lica nežno rdeča. Učinkuje čudovito. — 1 steklenica s poštn. K 2.45 (povzetje 35 vin. več.)

Naroča se pri:
IVAN GROLIČ, drogerija pri angelu, BRNO št. 365, Moravsko.

Suhe črno in rdečo gobe
deteljo,
kumno, janež, repno, korenjevo, razna travna in druga domača semena, prazne vreče
kakor tudi vse vrste pridelkov
kupiše: SEVER & URBANČIČ, LJUBLJANA, Wolf. ul. 12

Tiska in izdaja Katoliška tiskarna, Ljubljana.
Odgovorni urednik JOSIP KLOVAR